

Naczelny Sąd Administracyjny w Warszawie, jednoznacznie potwierdza linię orzeczniczą wojewódzkich sądów administracyjnych w sprawie wypłaty wyrównania ekwiwalentu.

Ze szczególnym zadowoleniem informujemy, że w Centralnej Bazie Orzeczeń Sądów Administracyjnych/<http://orzeczenia.nsa.gov.pl/cbo/query/>, zostały opublikowane kolejne wyroki sądów administracyjnych dot. skarg policjantów na decyzje /odmowy, beczynność/ w sprawie wypłaty wyrównania ekwiwalentu.

Wśród tych wyroków, na wyjątkową uwagę zasługują dwa wydane przez Naczelny Sąd Administracyjny w Warszawie, które chociaż dotyczą przewlekłości postępowania, to jednak jednoznacznie, dobitnie ugruntowują dotychczasową linię orzeczniczą wojewódzkich sądów administracyjnych przyznających rację skarżącym policjantom w stanie spoczynku. Potwierdzają też słuszność naszego stanowiska, które przekazaliśmy Komendantowi Głównemu Policji 17 grudnia 2018 roku. Poniżej prezentujemy sentencje tych wyroków.

- I. **Naczelny Sąd Administracyjny w Warszawie** po rozpoznaniu w dniu 29 kwietnia 2020 roku na posiedzeniu niejawnym w Izbie Ogólno-administracyjnej skargi kasacyjnej policjanta w stanie spoczynku - S.S., od wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu z dnia 19 czerwca 2019 r., sygn. akt IV SAB/Wr 106/19, w sprawie ze skargi S. S. na przewlekłe prowadzenie postępowania przez Komendanta Miejskiego Policji [...] w sprawie administracyjnej wszczętej wnioskiem policjanta z 3 grudnia 2018 roku o wypłacenie wyrównania **ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy, urlop dodatkowy oraz czas wolny**
 1. uchylił zaskarżony wyrok;
 2. stwierdził, że Komendant Miejski Policji [...] przewlekłe prowadzi postępowanie w sprawie z wniosku S. S. z dnia 3 grudnia 2018 r.;
 3. zobowiązał Komendanta Miejskiego Policji [...] do rozpoznania wniosku S. S. z dnia 3 grudnia 2018 r. w terminie 30 dni od otrzymania odpisu prawomocnego wyroku wraz z aktami sprawy;
 4. stwierdził, że przewlekłe prowadzenie postępowania przez Komendanta Miejskiego Policji [...] **nie** miało miejsca z rażącym naruszeniem prawa;
 5. w pozostałym zakresie oddalił skargę;

6. zasądził od Komendanta Miejskiego Policji [...] na rzecz S. S. kwotę 720 (siedemset dwadzieścia) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania.

II. **Naczelny Sąd Administracyjny w Warszawie** po rozpoznaniu w dniu 29 kwietnia 2020 roku na posiedzeniu niejawnym w Izbie Ogólno-administracyjnej skargi kasacyjnej Komendanta Powiatowego Policji w [...] od wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Opolu z dnia 18 lipca 2019 r., sygn. akt II SAB/Op 22/19 w sprawie ze skargi P.R. na przewlekłe prowadzenie postępowania administracyjnego przez Komendanta Powiatowego Policji w [...] w przedmiocie wniosku o wypłacenie **ekwiwalentu za niewykorzystany urlop** i czas wolny

1. oddalił skargę kasacyjną;

2. zasądził od Komendanta Powiatowego Policji w [...] na rzecz P.R. kwotę 240 (dwieście czterdzieści) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego

Dotychczas nie zostały opublikowane uzasadnienia tych wyroków, dlatego prezentujemy poniżej, pod oddzielnymi linkami, pełną treść wyroków od których złożono skargi kasacyjne, w jednym przypadku policjant, a w drugim organ Policji. W obydwu przypadkach, mówiąc w telegraficznym skrócie Sąd przyznał rację policjantom.

**Wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z 29 kwietnia 2020 roku, sygn. akt. I OSK 2819/19,
uchylający wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu z 19 czerwca
2019 roku, sygn. akt IV SAB/Wr 106/19**

<http://orzeczenia.nsa.gov.pl/doc/D4AE9C3474>

IV SAB/Wr 106/19 – Wyrok

Data orzeczenia 2019-06-19

Data wpływu 2019-05-30

Sąd Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu

Sędziowie Ewa Kamieniecka Ireneusz Dukiel /przewodniczący/ Wanda Wiatkowska-
Ilków /sprawozdawca/

Symbol z opisem 6192 Funkcjonariusze Policji 659

Hasła tematyczne Przewlekłość postępowania

Sygn. powiązane I OSK 2819/19 - Wyrok NSA z 2020-04-29 /sentencja poniżej/

Skarżony organ Komendant Policji

Treść wyniku *Oddalono skargę

Powołane przepisy Dz. U. 2018 nr 0 poz. 2096; art.37 par.1 pkt 2; Ustawa z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego - tekst jedn.

Sentencja

Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu w składzie następującym: Przewodniczący Sędzia WSA Ireneusz Dukiel, Sędziowie Sędzia WSA Ewa Kamieniecka, Sędzia WSA Wanda Wiatkowska – Ilków (spr.), , po rozpoznaniu w Wydziale IV w trybie uproszczonym na posiedzeniu niejawnym w dniu 19 czerwca 2019 r. sprawy ze skargi S. S. na przewlekłość postępowania Komendanta Miejskiego Policji we W. w sprawie rozpoznania wniosku o wypłacenie wyrównania ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy, urlop dodatkowy oraz czas wolny oddala skargę w całości.

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 24 kwietnia 2019 r. S. S. wniósł do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu skargę na przewlekłe prowadzenie postępowania Komendanta Miejskiego Policji we W. Zarzucił naruszenie przepisów prawa procesowego, a to:

art. 12 § 1 w związku z art. 35 § 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowaniu administracyjnego, (Dz. U. z 2016 r. poz. 23 ze zm., dalej k.p.a.) z uwagi na przewlekłe prowadzenie postępowania administracyjnego przejawiające się

w nieefektywnym jego prowadzeniu i wykonywaniu czynności w dużych odstępach czasu.

W związku z powyższym wniósł o:

1. przeprowadzenie rozprawy,
2. zobowiązanie organu do wydania decyzji w określonym terminie,

3. stwierdzenie, że organ dopuścił się przewlekłego prowadzenia postępowania, a przewlekłość ta miała miejsce z rażącym naruszeniem prawa,
4. przyznanie od organu na rzecz skarżącego z powołaniem na art. 149 § 2 p.p.s.a. sumy pieniężnej w wysokości 1000 zł (tysiąc złotych),
5. przyznanie od organu na rzecz skarżącego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu podał, że wnioskiem z dnia 3 grudnia 2018 r., skarżący zwrócił się o wypłacenie wyrównania

ekwiwalentu pieniężnego **za niewykorzystany urlop** wypoczynkowy w związku ze zwolnieniem ze służby w Policji. Pismem z dnia 14 marca 2019 r., pełnomocnik doprecyzował podanie i wniósł o przesłanie w formie elektronicznej dokumentów z akt sprawy, a także zawarł prośbę o wskazanie przyczyn zwłoki w załatwieniu sprawy i wskazanie terminu jej zakończenia.

W odpowiedzi, organ pismem z dnia 16 kwietnia 2019 r. poinformował, że wniosek o wyrównanie **ekwiwalentu za urlop** został przekazany do Wydziału Finansów KWP we W. i w przedmiotowym zakresie będzie rozpatrzony po nowelizacji przepisów ustawy o Policji.

Jednocześnie organ zaprzeczył jakoby toczyło się postępowanie w sprawie wniosku strony postępowania.

Zdaniem skarżącego, w sprawie doszło do przewlekłego prowadzenia postępowania, bowiem, na co wskazuje ugruntowane orzecznictwo sądów administracyjnych, z sytuacją taką mamy do czynienia, gdy jest ono prowadzone w sposób nieefektywny, wykonywane czynności podejmowane są w dużych odstępach czasu, cechują się pozornością powodując, że formalnie organ **nie** jest bezczynny.

Nie przesądzając rozstrzygnięcia Sądu, owo naruszenie, w ocenie skarżącego rażące, daje pełne prawo do ubiegania się o przyznanie od Organu sumy pieniężnej w wysokości 1.000 zł. Kwota ta **nie** przekracza połowy kwoty wynikającej z art. 154 § 6, w zw. z 149 § 2 p.p.s.a. i będzie stanowić formę rekompensaty dla skarżącego, który żyje w permanentnej niepewności i stresie, co do sposobu, a przede wszystkim terminu załatwienia jego sprawy.

Wskazując na powyższe ze świadomością, iż zasądzenie wnioskowanej sumy pieniężnej **nie** jest bezpośrednią konsekwencją stwierdzenia bezczynności lub przewlekłego prowadzenia postępowania, lecz uprawnieniem dyskrecyjnym sądu, a zatem możliwością, pełnomocnik skarżącej wyraził przekonanie, iż w ocenie Sądu realia rozpoznawanej sprawy zostaną uznane **za** niemożliwe do akceptacji z punktu widzenia ochrony praw strony, a wnioski skargi, **za** zasadne.

W odpowiedzi na skargę organ wniósł o oddalenie skargi w całości i zasądzenie od skarżącego kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wniosku podał, że w odpowiedzi na wniosek skarżącego z dnia 3 grudnia 2018 r. organ poinformował stronę pismem z dnia 20.12.2018 r. że w/w wniosek został

przekazany do Wydziału Finansów Komendy Wojewódzkiej Policji we W. i będzie rozpatrzony po nowelizacji przepisów ustawy o Policji.

Organ wskazał na czynności zaistniałe w sprawie:

Dnia 14.03.2019 r. Skarżący sprecyzował wniosek z dnia 03.12.2018 r. wskazując, iż dotyczy on **ekwiwalentu** pieniężnego **za niewykorzystany urlop** wypoczynkowy, **urlop** dodatkowy jak również **niewykorzystany** czas wolny przysługujący na podstawie art. 33 ust.3 ustawy o Policji.

Pismem z dnia 16.04.2019 r. Organ administracji publicznej - Komendant Miejski Policji we W. wyjaśnił, ponownie skarżącemu, iż wniosek będzie rozpatrzony po nowelizacji przepisów ustawy o Policji. Natomiast w dniu 18.04.2019 r. zostało przez skarżącego złożone ponaglenie na niezafatwienie w terminie sprawy o wypłatę wyrównania **ekwiwalentu** pieniężnego **za niewykorzystany urlop** wypoczynkowy, **urlop** dodatkowy jak również **niewykorzystany** czas wolny przysługujący na podstawie art. 33 ust.3 ustawy o Policji.

W/w pismo zostało przekazane zgodnie z właściwością. Pismem z dnia 07.05.2019 r. organ rozpatrujący ponaglenie wyjaśnił, iż z uwagi na utratę mocy przepisu art 115a ustawy o Policji, brak jest obecnie podstawy prawnej określającej sposób wyliczenia wysokości należnego **ekwiwalentu za niewykorzystany urlop** a tym samym ustalenia wyrównania ewentualnej kwoty **ekwiwalentu** już wypłaconego.

Skarżący 30 kwietnia 2019 r. na adres Komendy Miejskiej w O. złożył skargę na przewlekłe prowadzenie sprawy przez Organ administracji publicznej - Komendanta Miejskiego Policji we W.

Ustosunkowując się zaś do postawionego zarzutu przewlekłości postępowania, organ wyjaśnił: po zwolnieniu ze służby skarżącemu został wypłacony należny **ekwiwalent za niewykorzystany urlop** wyliczony na podstawie obowiązujących przepisów w tym art. 115a ustawy o Policji. W wyroku z dnia 30 października 2018 r. (sygn. akt K 7/15) Trybunał Konstytucyjny orzekł, że art. 115a ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji (Dz.U. z 2017 r. poz. 2067 oraz z 2018 r. poz. 106, 138, 416, 650, 730, 1039, 1544 i 1669) w zakresie, w jakim ustala wysokość **ekwiwalentu** pieniężnego **za 1 dzień niewykorzystanego urlopu** wypoczynkowego lub dodatkowego w wymiarze 1/30 części miesięcznego uposażenia, jest niezgodny z art. 66 ust. 2 w związku z art. 31 ust. 3 zdanie drugie Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

Orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego w zakresie obowiązywania prawa materialnego wywiera skutki na przyszłość, lecz w zakresie stosowania odnosi skutek retroaktywny, wsteczny, wpływając na ocenę prawną stanów faktycznych powstałych w okresie poprzedzającym wejście w życie orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego.

W art. 190 ust. 3 Konstytucji RP zawarta została zasada wyłączenia z obrotu prawnego niekonstytucyjnego przepisu ustawy od dnia wejścia w życie orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego stwierdzającego tą niekonstytucyjność.

W niniejszej sprawie utracił moc obowiązującą art 115 a ustawy o Policji, ale **nie** zostały do dnia dzisiejszego ustanowione przepisy, na podstawie których organ administracji publicznej może rozpoznać wniosek skarżącego i załatwić sprawę. Zwłaszcza, że należy pamiętać, iż zgodnie z art. 6 k.p.a. organy administracji publicznej działają na podstawie przepisów prawa. **Nie** można zatem zarzucić organowi administracji publicznej przewlekłości postępowania.

W orzecznictwie sądowoadministracyjnym, jak i w doktrynie podkreśla się, że przez pojęcie "przewlekłego prowadzenia postępowania" należy rozumieć sytuację prowadzenia postępowania w sposób nieefektywny poprzez wykonywanie czynności w dużym odstępie czasu bądź wykonywaniu czynności pozornych, powodujących, że formalnie organ **nie** jest bezczynny.

Pojęcie "przewlekłość postępowania" obejmować będzie opieszale, niesprawne i nieskuteczne, działanie organu w sytuacji, gdy sprawa mogła być załatwiona w terminie krótszym, jak również nieuzasadnione przedłużanie terminu załatwienia sprawy.

W niniejszej sprawie brak jest podstawy prawnej do załatwienia wniosku skarżącego z przyczyny niezależnych od organu administracji publicznej, zatem **nie** zachodzi nieuzasadnione ani nieefektywne prowadzenie postępowania.

Wojewódzki Sąd Administracyjny zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 1 § 1 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. - Prawo o ustroju sądów administracyjnych (Dz. U. z 2018 r., poz. 2107) sądy administracyjne sprawują wymiar sprawiedliwości przez kontrolę administracji publicznej. Kontrola ta, w myśl art. 1 § 2 przywołanej ustawy, sprawowana jest pod względem zgodności z prawem, jeżeli ustawa **nie** stanowi inaczej. W myśl art. 3 § 2 pkt 8 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi – dalej p.p.s.a. (Dz. U. z 2018 r., poz. 1302 ze zm.) kontrola działalności administracji publicznej przez sądy administracyjne obejmuje orzekanie w sprawach skarg na bezczynność lub przewlekłe prowadzenie postępowania w przypadkach określonych w art. 1-4a.

Stosownie zaś do art. 149 § 1 p.p.s.a. sąd uwzględniając skargę na bezczynność lub przewlekłe prowadzenie postępowania zobowiązuje organ do wydania w określonym terminie aktu lub dokonania czynności lub stwierdzenia albo uznania uprawnienia lub obowiązku wynikających z przepisów prawa. Sąd ma również zgodnie z tym przepisem obowiązek stwierdzić czy bezczynność lub przewlekłe prowadzenie postępowania miały miejsce z rażącym naruszeniem prawa (§ 1a).

Przewlekłość postępowania została zdefiniowana w art. 37 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (tj. Dz. U. z 2018 r., poz. 2096) dalej k.p.a. oraz art. 3 § 2 pkt 8 p.p.s.a.

W myśl art. 37 § 1 pkt 2 k.p.a. przewlekłość ma miejsce wówczas, gdy postępowanie prowadzone jest dłużej niż jest to niezbędne do załatwienia sprawy. Powołany przepis w pkt 1 stanowi zaś, że o bezczynności można mówić wówczas, gdy **nie** załatwiono sprawy w terminie określonym w art. 35 lub przepisach szczególnych ani w terminie wskazanym zgodnie z art. 36 § 1.

Art. 3 § 2 pkt 8 i 9 p.p.s.a. określa przedmiotowo rodzaj spraw poddanych kontroli sądu administracyjnego w zakresie beczynności lub przewlekłości.

W doktrynie i orzecznictwie przyjmuje się, że przewlekłość w prowadzeniu postępowania nastąpi wówczas, gdy organ **nie** załatwi sprawy w terminie **nie** pozostając jednocześnie w beczynności, a podejmowane przez ten organ czynności procesowe **nie** charakteryzują się koncentracją niezbędną w świetle art. 12 k.p.a. ustanawiającego zasadę szybkości postępowania, względnie mają charakter czynności pozornych, **nie** istotnych dla merytorycznego załatwienia sprawy. Przewlekłe prowadzenie postępowania ma miejsce wówczas, gdy beczynności można skutecznie przedstawić zarzut niedochowania należytej staranności, w takim zorganizowaniu postępowania administracyjnego, by zakończyło się ono w rozsądnym terminie, względnie zarzut prowadzenia czynności pozbawionych dla sprawy jakiegokolwiek znaczenia.

Za postępowanie prowadzone przewlekłe uznać należy postępowanie prowadzone w sposób nieefektywny poprzez wykonywanie czynności w dużym odstępie czasu bądź wykonywaniu czynności pozornych, powodujących że formalnie organ **nie** jest beczynny. (J. P. Tarno, Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi. Komentarz pod redakcją R. Hausera i M. Wierzbowskiego, Warszawa 2011, str. 69-70). Pojęcie "przewlekłość postępowania" rozumiane jest jako opieszale, niesprawne i nieskuteczne działanie organu, w sytuacji, gdy sprawa mogła być zakończona w terminie krótszym. W związku z tym sąd ma obowiązek dokonać oceny czynności procesowych, analizy faktów i okoliczności zależnych od działania organów i jego pracowników oraz stanu zastoju procesowego sprawy wynikającego z zaniechania lub wadliwości działań podejmowanych przez strony lub innych uczestników postępowania (wyrok NSA z dnia 13 sierpnia 2013 r. sygn. akt II OSK 549/13, wyrok NSA z dnia 7 marca 2013 r. sygn. akt II OSK 34/13, wyrok WSA w Gliwicach z dnia 13 marca 2019 r. sygn. akt II SAB/GI 53/18).

Analiza akt administracyjnych niniejszej sprawy nie daje podstaw do uznania, że w sprawie ma miejsce przewlekłość postępowania, w rozumieniu tego pojęcia przedstawionego wyżej.

Skarżący zainicjował postępowanie wnioskiem z dnia 1 grudnia 2018 r. skierowanym do Komendanta Miejskiego Policji we W. o wypłacenie wyrównania **ekwiwalentu** pieniężnego **za niewykorzystany urlop** wypoczynkowy w związku ze zwolnieniem ze służby w Policji. Wniosek wpłynął do adresata dnia 3 grudnia 2018 r.

Naczelnik Wydziału Kadr Komendy Miejskiej Policji we W., pismem z dnia 20 grudnia 2018 r. przesłał powyższe pismo do Głównego Księgowego, Naczelnika Wydziału Finansów KWP we W. Pismem z tej samej daty powiadomił skarżącego, że jego wniosek w związku z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 30 października 2018 r. sygn. akt K 7/15 uznający, że art. 115a ustawy o Policji w zakresie, w jakim ustala wysokość **ekwiwalentu** pieniężnego **za 1 dzień urlopu** wypoczynkowego lub dodatkowego w wymiarze 1/30 części miesięcznego uposażenia, jest niezgodny z Konstytucją RP został

przekazany do Wydziału Finansów KWP we W. i będzie rozpatrzony po nowelizacji przepisów ustawy o Policji w przedmiotowym zakresie.

Pismem z dnia 14 marca 2019 r. ustanowiony przez wnioskodawcę pełnomocnik sprecyzował wniosek z dnia 1 grudnia 2018 r. w ten sposób, że dotyczy ono **ekwiwalentu** pieniężnego **za niewykorzystany urlop** wypoczynkowy, **urlop** dodatkowy jak również **niewykorzystany** czas wolny przysługujący na podstawie art. 33 ust. 3 ustawy o Policji. Zwrócił się także z prośbą o nadesłanie wskazanych dokumentów. Ostatnie zdanie tego pisma mówi: Proszę o podanie przyczyn zwłoki w załatwieniu sprawy i wskazanie terminu jej zakończenia.

Naczelnik Wydziału Kadr KMP we W., po uzyskaniu od Naczelnika Wydziału ds. Ochrony Informacji Niejawnych KWP we W. akt osobowych zainteresowanego – pismem z dnia 6 kwietnia 2019 r. przesłał pełnomocnikowi strony wnioskowane informacje. Poinformował jednocześnie, iż w chwili zwolnienia zainteresowanego ze służby **nie** toczyło się postępowanie administracyjne w sprawie wypłaty **ekwiwalentu** wypłacenie **ekwiwalentu** nastąpiło w drodze czynności materialno-technicznej, natomiast odnośnie złożonego wniosku podał, że poinformowano mocodawcę o tym, że wniosek będzie rozpoznany po nowelizacji przepisów ustawy o Policji – w związku z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 30 października 2018 r., sygn. akt K 7/15.

Pismem z dnia 17 kwietnia 2019 r. skierowanym do Komendanta Wojewódzkiego Policji we W., przesłanym drogą elektroniczną w dniu 18 kwietnia 2019 r., pełnomocnik skarżącego wniósł ponaglenie/zażalenie odnośnie załatwienia wniosku skarżącego z dnia 1 grudnia 2018 r.

W związku z powyższym pismem Komendant Miejski Policji we W. w piśmie z dnia 25 kwietnia 2019 r. przedstawił swoje stanowisko w sprawie, potwierdzając dotychczasowe stanowisko, że wniosek skarżącego zostanie rozpatrzony po nowelizacji przepisów ustawy o Policji.

Komendant Wojewódzki Policji we W. pismem z dnia 7 maja 2019 r. w odpowiedzi na ponaglenie/zażalenie z dnia 18 kwietnia 2019 r. poinformował pełnomocnika skarżącego, iż w związku z utratą mocy przepisu art. 115a ustawy o Policji, którego niekonstytucyjność stwierdził Trybunał Konstytucyjny wyrokiem z dnia 30 października 2018 r. sygn. akt K 7/15. brak jest obecnie podstawy prawnej określającej sposób wyliczenia wysokości należnego **ekwiwalentu** pieniężnego **za niewykorzystany urlop**, a tym samym ustalenia wyrównania ewentualnej kwoty **ekwiwalentu** już wypłaconego.

W związku z powyższym poinformował, że "wniosek będzie mógł zostać rozpatrzony po wprowadzeniu w życie nowelizacji przepisów ustawy o Policji, określającej nowe zasady naliczania **ekwiwalentu**."

Stanowisko Komendanta Miejskiego Policji z dnia 25 kwietnia 2019 r. zostało przesłane do wiadomości Naczelnika Wydziału Kadr KWP we W. i Głównego Księgowego Naczelnika Wydziału Finansów KWP we W.

Wnioskodawca skargę z dnia 24 kwietnia 2019 r. na przewlekłe prowadzenie postępowania do tutejszego sądu złożył w dniu 30 maja 2019 r.

Sąd mając na uwadze przedstawioną na wstępie definicję przewlekłości postępowania zawartą w art. 37 k.p.a. a także orzecznictwo sądownoadministracyjne **stwierdza, że w niniejszej sprawie nie mamy do czynienia z przewlekłością postępowania** w sprawie rozpoznania wniosku skarżącego z dnia 3 grudnia 2018 r.

Należy bowiem zauważyć, że wniosek skarżącego został "rozpatrzony" w dniu 20 grudnia 2018 r. Po pierwsze został on skierowany do właściwej komórki organu, która będzie zajmowała się ewentualną wypłatą świadczenia pieniężnego **za niewykorzystany urlop** wypoczynkowy, a jednocześnie pismem z tej samej daty, przekazany do wiadomości Wydziału Finansowego, poinformowano skarżącego, że wniosek **nie** może być aktualnie rozpoznany z uwagi na brak podstawy prawnej do jego rozpoznania z dodatkowym wskazaniem, że będzie on rozpoznany po nowelizacji przepisów ustawy o Policji w przedmiotowym zakresie.

Powyższa odpowiedź wiąże się z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 30 października 2018 r., sygn. akt K 7/15 uznającym, że art. 115a ustawy o Policji, w oparciu o który wypłacono **ekwiwalent za niewykorzystany urlop** wypoczynkowy i dodatki do **urlopu**, w dotychczasowym brzmieniu jest niezgodny z Konstytucją RP, a także faktem, że do chwili obecnej **nie** przeprowadzono nowelizacji jego przepisu.

Skarżący otrzymał również odpowiedź po sprecyzowaniu wniosku z 3 grudnia 2018 r. pismem z dnia 14 marca 2019 r. – w dniu 16 kwietnia 2019 r. i dalsze pisma w sprawie.

Należy zatem uznać, że brak jest podstaw do stwierdzenia, że organ podejmuje czynności pozorne, nieistotne dla rozstrzygnięcia sprawy, bez dochowania należytej staranności, a tym samym działa przewlekłe. Organ wykonuje czynności zgodnie z rozumieniem sytuacji powstałej po wydaniu wskazanego wyżej wyroku Trybunału Konstytucyjnego.

Mając powyższe na uwadze na podstawie art. 151 ustawy Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi orzeczono jak wyżej.

<http://orzeczenia.nsa.gov.pl/doc/83A522BE18>

I OSK 2819/19 – Wyrok

Data orzeczenia 2020-04-29

Data wpływu 2019-10-17

Sąd Naczelny Sąd Administracyjny

Sędziowie Ewa Kręcichwost – Durchowska Iwona Bogucka /przewodniczący/ Przemysław Szustakiewicz /sprawozdawca/

Symbol z opisem 6192 Funkcjonariusze Policji 659

Sygn. powiązane IV SAB/Wr 106/19

Skarżony organ Komendant Policji

Treść wyniku Uchylono zaskarżony wyrok oraz stwierdzono przewlekłe prowadzenie postępowania i zobowiązano organ do rozpoznania wniosku

SENTENCJA

Naczelny Sąd Administracyjny w składzie: Przewodniczący: Sędzia NSA Iwona Bogucka
Sędziowie: Sędzia NSA Przemysław Szustakiewicz (spr.) Sędzia del. WSA Ewa Kręcichwost-Durchowska po rozpoznaniu w dniu 29 kwietnia 2020 r. na posiedzeniu niejawnym w Izbie Ogólnoadministracyjnej skargi kasacyjnej S.S. od wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu z dnia 19 czerwca 2019 r., sygn. akt IV SAB/Wr 106/19 w sprawie ze skargi S. S. na przewlekłe prowadzenie postępowania przez Komendanta Miejskiego Policji [...] w sprawie wniosku o wypłacenie wyrównania **ekwiwalentu za niewykorzystany urlop** wypoczynkowy, **urlop** dodatkowy oraz czas wolny

1. uchyla zaskarżony wyrok;
2. stwierdza, że Komendant Miejski Policji [...] przewlekłe prowadzi postępowanie w sprawie z wniosku S. S. z dnia 3 grudnia 2018 r.;
3. zobowiązuje Komendanta Miejskiego Policji [...] do rozpoznania wniosku S. S. z dnia 3 grudnia 2018 r. w terminie 30 dni od otrzymania odpisu prawomocnego wyroku wraz z aktami sprawy;
4. stwierdza, że przewlekłe prowadzenie postępowania przez Komendanta Miejskiego Policji [...] **nie** ma miejsca z rażącym naruszeniem prawa;
5. w pozostałym zakresie oddala skargę;
6. zasądza od Komendanta Miejskiego Policji [...] na rzecz S. S. kwotę 720 (siedemset dwadzieścia) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania

**Wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z 29 kwietnia 2020 roku,
sygn. akt I OSK 2749/19, oddalił skargę kasacyjną Komendanta Policji od wyroku
Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Opolu z 18 lipca 2019 roku, sygn. akt
II SAB/Op 22/19.**

<http://orzeczenia.nsa.gov.pl/doc/D30739AB9E>

II SAB/Op 22/19 - Wyrok WSA w Opolu

Data orzeczenia 2019-07-18 orzeczenie nieprawomocne

Data wpływu 2019-04-01

Sąd Wojewódzki Sąd Administracyjny w Opolu

Sędziowie Elżbieta Kmiecik Jerzy Krupiński /przewodniczący/ Krzysztof Bogusz /
sprawozdawca/

Symbol z opisem 6192 Funkcjonariusze Policji 659 Hasła tematyczne Administracyjne
postępowanie

Sygn. powiązane I OSK 2749/19 - Wyrok NSA z 2020-04-29

Skarżony organ Komendant Policji

Treść wyniku Zobowiązano organ do dokonania czynności

Stwierdzono, że przewlekłe prowadzenie postępowania nie miało miejsca z rażącym
naruszeniem prawa

Dalej idącą skargę oddalono

Powołane przepisy Dz. U. 2018 poz. 2096 art. 35 Ustawa z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks
postępowania administracyjnego - tekst jedn.

SENTENCJA

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Opolu w składzie następującym: Przewodniczący Sędzia
NSA Jerzy Krupiński Sędziowie Sędzia WSA Krzysztof Bogusz (spr.) Sędzia WSA Elżbieta
Kmiecik Protokolant Referent stażysta Marta Gajowska po rozpoznaniu na rozprawie w dniu
18 lipca 2019 r. sprawy ze skargi P. R. na przewlekłe prowadzenie postępowania
administracyjnego przez Komendanta Powiatowego Policji w Brzegu w przedmiocie wniosku
o wypłacenie **ekwiwalentu za niewykorzystany urlop** i czas wolny

- 1) zobowiązuje Komendanta Powiatowego Policji w Brzegu do rozpoznania wniosku P. R. z
dnia 20 listopada 2018 r., w terminie 30 dni od dnia doręczenia prawomocnego wyroku wraz
z aktami administracyjnymi sprawy,
- 2) stwierdza, że przewlekłe prowadzenie postępowania nie miało miejsca z rażącym
naruszeniem prawa,
- 3) dalej idącą skargę oddala,
- 4) **zasądza** od Komendanta Powiatowego Policji w Brzegu na rzecz skarżącego P. R. kwotę
480 (czterysta osiemdziesiąt) złotych, tytułem zwrotu kosztów postępowania sądowego

UZASADNIENIE

Wnioskiem z dnia 20 listopada 2018 r. P. R. wezwał Komendanta Powiatowego Policji w Brzegu o uchylenie czynności materialno-technicznej, polegającej na naliczeniu i wypłacie **ekwiwalentu** pieniężnego **za** niewykorzystany **urlop** wypoczynkowy i dodatkowy oraz o ponowne wyliczenie należnej kwoty **ekwiwalentu** i wypłatę różnicy pomiędzy kwotą należną i wypłaconą wraz z odsetkami.

Wnioskodawca wyjaśnił, że ze służby czynnej w Policji został zwolniony z dniem [...], otrzymując **ekwiwalent** pieniężny **za** niewykorzystany **urlop** wypoczynkowy. Wysokość należnego **ekwiwalentu** określał art. 115a ustawy o Policji, uznany przez Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 30 października 2018 r., sygn. akt K 7/15, **za** niezgodny z art. 66 ust. 2 w związku z art. 31 ust. 3 zdanie drugie Konstytucji RP. Dalej P. R. wywodził, że metoda obliczania wysokości **ekwiwalentu** pieniężnego **za** 1 dzień niewykorzystanego **urlopu** wypoczynkowego w wymiarze 1/30 części miesięcznego uposażenia jest mniej korzystna niż metoda obliczania **ekwiwalentu** z zastosowaniem mnożnika 1/22 lub 1/21, jak w innych służbach mundurowych. Wniósł o załatwienie sprawy decyzją administracyjną i wypłatę **ekwiwalentu** w prawidłowej wysokości wraz z odsetkami ustawowymi, liczonymi od daty wymagalności świadczenia.

Pismem z dnia 26 listopada 2018 r. Komendant Powiatowy Policji w Brzegu zawiadomił wnioskodawcę o przekazaniu wniosku według właściwości do Wydziału Finansów Komendy Wojewódzkiej Policji w Opolu.

W piśmie z dnia 31 stycznia 2019 r. Komendant Powiatowy Policji w Brzegu poinformował wnioskodawcę, że wypłata wyrównania **ekwiwalentu** **za** niewykorzystany **urlop** wypoczynkowy nastąpi dopiero po zmianie przepisów wywołanej wyrokiem T.K. z 30 października 2018 r. i dlatego wniosek zostanie przez organ rozpatrzony po nowelizacji, w niezbędnym zakresie, ustawy o Policji. Pismem z dnia 12 lutego 2019 r. wnioskodawca złożył do Komendanta Wojewódzkiego Policji ponaglenie na podstawie art. 37 K.p.a. w związku z niezłażwieniem jego wniosku z dnia 20 listopada 2018 r.

W skardze z dnia 8 marca 2019r. do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Opolu na przewlekłość postępowania Komendanta Powiatowego Policji w Brzegu skarżący zarzucił brak załatwienia jego podania z dnia 20 listopada 2018 r. i wniósł o zobowiązanie organu do rozpatrzenia sprawy w przedmiocie przyznania **ekwiwalentu**, stwierdzenie przewlekłości postępowania w stopniu rażącym, przyznanie skarżącemu od organu sumy pieniężnej w kwocie 1000 zł zgodnie z art. 149 § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2018 r. poz. 1302 ze zm.) i przyznanie stronie od organu kosztów postępowania sądowego.

W odpowiedzi na skargę Komendant Powiatowy Policji w Brzegu wniósł o odrzucenie lub oddalenie skargi, ponieważ sprawa nie należy do sądu administracyjnego (żądanie wypłaty określonej kwoty pieniężnej jest żądaniem zapłaty z czynu niedozwolonego). Ponadto Komendant Powiatowy Policji stwierdził, że stosuje prawo, a nie tworzy je, w związku z czym nie można dokonać wypłaty dochodzonej różnicy **ekwiwalentu** bez zmiany przepisów. Wojewódzki Sąd Administracyjny zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 3 § 2 pkt 8 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2018 r. poz. 1302, z późn. zm., dalej w skrócie: "p.p.s.a."), kontrola działalności administracji publicznej sprawowana przez sądy administracyjne obejmuje również orzekanie w sprawach skarg na bezczynność lub przewlekłe prowadzenie postępowania w przypadkach określonych w pkt 1-4 lub przewlekłe prowadzenie postępowania w przypadku określonym w pkt 4a. W tym zakresie przedmiotem kontroli sądowej nie jest objęty określony akt lub czynność organu administracji, lecz ich brak w sytuacji, gdy organ miał obowiązek podjąć działanie w danej formie, w określonym przez prawo terminie. Dla dopuszczalności skargi na przewlekłość postępowania organu nie mają znaczenia powody, dla jakich akt nie został podjęty lub czynność nie została dokonana.

W myśl zaś art. 52 § 1 p.p.s.a., skargę na bezczynność lub przewlekłość można wnieść po wyczerpaniu środków zaskarżenia, jeżeli służyły one skarżącemu w postępowaniu przed organem właściwym w sprawie. W przypadku skargi na bezczynność lub przewlekłe prowadzenie postępowania, wniesienie skargi należy poprzedzić ponagleniem do organu wyższego stopnia na podstawie art. 37 § 1 K.p.a. Dopiero po wyczerpaniu tego trybu strona może wnieść skargę do sądu administracyjnego, zaś skarga jest dopuszczalna niezależnie od tego, czy stanowisko organu wyższego stopnia było pozytywne, czy negatywne, a nawet - czy zostało ono rozpoznane. Wystarczające jest wykazanie złożenia przez stronę skarżącą stosownego ponaglenia do organu wyższego stopnia, a skargę można wnieść w każdym czasie.

Skarżący przed wniesieniem skargi do Sądu spełnił wymóg formalny, albowiem w dniu 12 lutego 2019 r. złożył ponaglenie do Komendanta Wojewódzkiej Policji w Opolu.

Sąd rozpoznał sprawę na posiedzeniu niejawnym, w postępowaniu uproszczonym, na podstawie art. 119 pkt 4 p.p.s.a.

Skarga na przewlekłe prowadzenie postępowania w sprawie okazała się uzasadniona.

Zgodnie z art. 3 § 2 pkt 8 p.p.s.a., kontrola działalności administracji publicznej przez sądy administracyjne obejmuje orzekanie w sprawach skarg na bezczynność lub przewlekłe prowadzenie postępowania w przypadkach określonych w pkt 1-4 lub przewlekłe prowadzenie postępowania w przypadku określonym w pkt 4a.

Stosownie do art. 134 § 1 p.p.s.a., Sąd rozstrzyga w granicach danej sprawy nie będąc jednak związany wskazanymi przez stronę skarżącą zarzutami i wnioskami skargi oraz powołaną podstawą prawną z zastrzeżeniem art.57a.

Pojęcie przewlekłości postępowania zdefiniowane zostało w przepisach K.p.a. Zgodnie z art. 37 § 1 pkt 2 K.p.a. o przewlekłości postępowania mówimy, gdy postępowanie administracyjne jest prowadzone dłużej niż jest to niezbędne do załatwienia sprawy.

Kontroli Sądu podlega zachowanie terminów określonych w art. 35 K.p.a. oraz wymóg prowadzenia sprawy z poszanowaniem zasad postępowania administracyjnego. Zgodnie z art. 12 K.p.a., który statuuje jedną z naczelnych zasad postępowania administracyjnego jest to, że organy administracji mają działać wnikliwie i szybko, posługując się możliwie najprostszymi środkami do jej załatwienia. Zwłaszcza sprawy, które nie wymagają zbierania dowodów, informacji czy wyjaśnień, powinny być załatwione niezwłocznie. Wskazać należy, że art. 35 § 1-3 K.p.a. stanowi rozwinięcie ww. zasady, zobowiązując organy administracji publicznej do załatwienia sprawy bez zbędnej zwłoki.

Wymaga podkreślenia, że - zgodnie z powołanym przepisem - niezwłocznie winny być załatwione sprawy, które mogą być rozpatrzone w oparciu o dowody przedstawione przez stronę łącznie z żądaniem wszczęcia postępowania lub w oparciu o fakty i dowody powszechnie znane albo znane z urzędu organowi, przed którym toczy się postępowanie, bądź możliwe do ustalenia na podstawie danych, którymi rozporządza ten organ.

Natomiast, załatwienie sprawy wymagającej postępowania wyjaśniającego winno nastąpić nie później niż w ciągu miesiąca, a sprawy szczególnie skomplikowanej nie później niż w ciągu dwóch miesięcy od dnia wszczęcia postępowania.

O każdym przypadku niezakończona sprawy w terminie, określonym w art. 35 K.p.a. lub w przepisach szczególnych, organ administracji publicznej jest obowiązany zawiadomić strony, podając przyczyny zwłoki i wskazując nowy termin załatwienia sprawy oraz pouczając o prawie do wniesienia ponaglenia (art. 36 § 1 K.p.a.). Ten sam obowiązek ciąży na organie administracji publicznej również w przypadku zwłoki w załatwieniu sprawy z przyczyn niezależnych od organu (art. 36 § 2 K.p.a.).

W orzecznictwie przyjmuje się, że przewlekłość postępowania należy traktować jako stan sprawy, którego zaistnienie sąd ocenia bez względu na to, czy organ wydał finalną decyzję, gdyż jest ona zjawiskiem (sytuacją) niezmiennym, co najwyżej stopniowalnym. Stąd z przewlekłością postępowania mamy do czynienia, gdy organ nie załatwia sprawy w terminie a podejmowane przez niego działania nie charakteryzują się koncentracją, względnie mają charakter czynności pozornych, nieistotnych dla merytorycznego załatwienia sprawy.

W judykaturze wskazuje się, że - oceniając zwłokę organu w załatwieniu konkretnej sprawy administracyjnej - nie można abstrahować od jej indywidualnego charakteru. Rozsądny termin postępowania musi zostać określony w świetle wszystkich okoliczności danej sprawy oraz w oparciu o takie kryteria jak: złożoność sprawy, postawę samego skarżącego i właściwych organów, znaczenie przedmiotu postępowania dla skarżącego. W efekcie, w sprawach o skomplikowanym stanie faktycznym, w których zachodzi konieczność przeprowadzenia wielu dowodów, obowiązkiem organu jest sprawne, co nie oznacza, że zawsze szybkie, prowadzenie postępowania dowodowego, zmierzające do ustalenia stanu faktycznego pozwalającego na prawidłowe rozstrzygnięcie sprawy.

Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 7 marca 2013 r. sygn akt II OSK 34/13 (por. www.orzeczenia.nsa.gov.pl), stwierdził, że pojęcie "przewlekłość postępowania" obejmuje opieszale, niesprawne i nieskuteczne działanie organu, w sytuacji, gdy sprawa mogła być załatwiona w terminie krótszym, jak również nieuzasadnione przedłużanie terminu załatwienia sprawy.

W ocenie Sądu, w realiach rozpoznawanej sprawy, mamy do czynienia z tak rozumianą przewlekłością. Wszystkie podjęte przez organ czynności nastąpiły już po upływie terminów wyznaczonych przepisami art. 35 K.p.a. na załatwienie sprawy przez organ. W tym miejscu podkreślić jednak należy, że oceniając, czy organ pozostaje w bezczynności Sąd bierze pod uwagę sytuację istniejącą w dacie orzekania. Z powyższego przepisu wynika bowiem, że wydanie przez organ decyzji lub innego aktu wyłącza możliwość uwzględnienia skargi na bezczynność. Tym samym, jeżeli w toku postępowania sądowoadministracyjnego, przed dniem orzekania w sprawie ze skargi na bezczynność, organ administracji publicznej wyda akt lub podejmie czynność, których domagała się strona, to przestaje on być w bezczynności.

Przenosząc powyższe uwagi na grunt rozpatrywanej sprawy, wskazać należy, że Komendant Powiatowy Policji, któremu zarzucono beczynność w załatwieniu sprawy zainicjowanej wnioskiem skarżącego z dnia 20 listopada 2018 r. o naliczenie i wypłacenie różnicy **ekwiwalentu** pieniężnego **za niewykorzystany urlop** wypoczynkowy i dodatkowy, poinformował skarżącego pismem z dnia 31 stycznia 2019 r., że wypłata **ekwiwalentu za niewykorzystany urlop** wypoczynkowy następuje w drodze czynności materialno-technicznej i nie stanowi podstawy do wydania decyzji administracyjnej. Jedynie odmowa wypłacenia **ekwiwalentu** następuje w drodze decyzji. Wprawdzie organ udzielił pisemnej odpowiedzi na wniosek skarżącego w dniu 31 stycznia 2019 r., to jednak należy uznać, że powyższy sposób załatwienia sprawy opisanej we wniosku nie odpowiadał prawu. Organ uznał **za** załatwienie sprawy sytuację, w której " z uwagi na zakres żądania, wniosek został przekazany do Wydziału Finansów KWP w Opolu i zostanie rozpatrzony po nowelizacji ustawy o Policji w tym zakresie". Tak podjęte czynności muszą być ocenione jako niewystarczające i niezmiernie do merytorycznego załatwienia sprawy, tj. rozstrzygnięcia żądania strony w kwestii obliczenia **ekwiwalentu za urlop** wypoczynkowy z zastosowaniem innego mnożnika niż 1/30. Nie budzi wątpliwości, że sprawa dotycząca **ekwiwalentu za niewykorzystany urlop** wypoczynkowy jest czynnością materialno-techniczną, jednakże odmowa wypłaty **ekwiwalentu** winna być dokonana w formie decyzji.

Zgodnie z prezentowanym w orzecznictwie poglądem, odmowa dokonania czynności materialno-technicznej winna być dokonana w drodze decyzji, albowiem jest to negatywne rozstrzygnięcie w sprawie administracyjnej, o której załatwienie zwróciła się strona, mająca w tym interes prawny. Taka forma załatwienia, umożliwiająca instancyjną i pozainstancyjną kontrolę zgodności rozstrzygnięcia z prawem, w najlepszy sposób chroni zarówno interes społeczny, jak i interes indywidualny strony (wyrok WSA w Szczecinie z dnia 22 września 2016 r., sygn. akt II SAB/Sz 87/16 i powołane tam orzecznictwo, wyrok WSA w Białymstoku z dnia 4 października 2018 r., sygn. akt II SA/Bk 93/18).

W orzecznictwie sądów administracyjnych akcentuje się, że rażącym naruszeniem prawa będzie stan, w którym - bez żadnej wątpliwości i wahań - można stwierdzić, że naruszono prawo w sposób oczywisty.

Kwalifikacja naruszenia, jako rażące, musi posiadać pewne dodatkowe cechy w stosunku do stanu określanego jako zwykłe naruszenie. Podkreśla się także, że dla uznania rażącego naruszenia prawa nie jest wystarczające samo przekroczenie przez organ ustawowych obowiązków, czyli także terminów załatwienia sprawy. Wspomniane przekroczenie musi być znaczne i niezaprzeczalne. Ponadto, rażące opóźnienie w podejmowanych przez organ czynnościach musi być w oczywisty sposób pozbawione jakiegokolwiek racjonalnego uzasadnienia. Nie można jednak przyjąć, że w każdej beczynności mamy do czynienia z rażącym naruszeniem prawa.

W okolicznościach niniejszej sprawy **organ odpowiedział na wniosek skarżącego z dnia 20 listopada 2018r. działając w błędnym przekonaniu, że informując wnioskodawcę pisemnie, załatwił sprawę w odpowiedniej formie.** Sąd przyjął że działania organu nie wynikały ze złej woli, a jedynie błędnej interpretacji przepisów. Dlatego przyjąć należy, że nie zaistniały podstawy do przypisania zachowaniu organu rażącego naruszenia prawa (pkt 2 wyroku).

Ze względów jak wyżej, w ocenie Sądu, nie zachodziła potrzeba przyznania skarżącemu od organu sumy pieniężnej na podstawie art. 149 § 2 p.p.s.a. i w tym zakresie skarga została oddalona (pkt 3 wyroku).

O kosztach orzeczono na podstawie art. 200 w zw. z art. 205 § 1 p.p.s.a. (pkt 4 wyroku)

<http://orzeczenia.nsa.gov.pl/doc/9C7E3D31CB>

I OSK 2749/19 - Wyrok NSA

Data orzeczenia 2020-04-29 orzeczenie prawomocne

Data wpływu 2019-10-10

Sąd Naczelny Sąd Administracyjny

Sędziowie Ewa Kręcichwost – Durchowska Iwona Bogucka /przewodniczący/ Przemysław Szustakiewicz /sprawozdawca/

Symbol z opisem 6192 Funkcjonariusze Policji 659

Sygn. powiązane II SAB/Op 22/19 - Wyrok WSA w Opolu z 2019-07-18

Skarżony organ Komendant Policji

Treść wyniku Oddalono skargę kasacyjną

SENTENCJA

Naczelny Sąd Administracyjny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia NSA Iwona Bogucka Sędziowie: Sędzia NSA Przemysław Szustakiewicz (spr.) Sędzia del. WSA Ewa Kręcichwost-Durchowska po rozpoznaniu w dniu 29 kwietnia 2020 r. na posiedzeniu niejawnym w Izbie Ogólnoadministracyjnej skargi kasacyjnej Komendanta Powiatowego Policji w [...] od wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Opolu z dnia 18 lipca 2019 r., sygn. akt II SAB/Op 22/19 w sprawie ze skargi P.R. na przewlekłe prowadzenie postępowania administracyjnego przez Komendanta Powiatowego Policji w [...] w przedmiocie wniosku o wypłacenie **ekwiwalentu za niewykorzystany urlop** i czas wolny

1. oddała skargę kasacyjną;

2. zasądza od Komendanta Powiatowego Policji w [...] na rzecz P.R. kwotę 240 (dwieście czterdzieści) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego

**Wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z 29 kwietnia 2020 roku, sygn. akt. I OSK 2819/19,
uchylający wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu z 19 czerwca
2019 roku, sygn. akt IV SAB/Wr 106/19**

<http://orzeczenia.nsa.gov.pl/doc/D4AE9C3474>

IV SAB/Wr 106/19 – Wyrok

Data orzeczenia 2019-06-19

Data wpływu 2019-05-30

Sąd Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu

Sędziowie Ewa Kamieniecka Ireneusz Dukiel /przewodniczący/ Wanda Wiatkowska-
Ilków /sprawozdawca/

Symbol z opisem 6192 Funkcjonariusze Policji 659

Hasła tematyczne Przewlekłość postępowania

Sygn. powiązane I OSK 2819/19 - Wyrok NSA z 2020-04-29 /sentencja poniżej/

Skarżony organ Komendant Policji

Treść wyniku *Oddalono skargę

Powołane przepisy Dz. U. 2018 nr 0 poz. 2096; art.37 par.1 pkt 2; Ustawa z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego - tekst jedn.

Sentencja

Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu w składzie następującym: Przewodniczący Sędzia WSA Ireneusz Dukiel, Sędziowie Sędzia WSA Ewa Kamieniecka, Sędzia WSA Wanda Wiatkowska – Ilków (spr.), , po rozpoznaniu w Wydziale IV w trybie uproszczonym na posiedzeniu niejawnym w dniu 19 czerwca 2019 r. sprawy ze skargi S. S. na przewlekłość postępowania Komendanta Miejskiego Policji we W. w sprawie rozpoznania wniosku o wypłacenie wyrównania ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy, urlop dodatkowy oraz czas wolny oddala skargę w całości.

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 24 kwietnia 2019 r. S. S. wniósł do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu skargę na przewlekłe prowadzenie postępowania Komendanta Miejskiego Policji we W. Zarzucił naruszenie przepisów prawa procesowego, a to:

art. 12 § 1 w związku z art. 35 § 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowaniu administracyjnego, (Dz. U. z 2016 r. poz. 23 ze zm., dalej k.p.a.) z uwagi na przewlekłe prowadzenie postępowania administracyjnego przejawiające się

w nieefektywnym jego prowadzeniu i wykonywaniu czynności w dużych odstępach czasu.

W związku z powyższym wniósł o:

1. przeprowadzenie rozprawy,
2. zobowiązanie organu do wydania decyzji w określonym terminie,

3. stwierdzenie, że organ dopuścił się przewlekłego prowadzenia postępowania, a przewlekłość ta miała miejsce z rażącym naruszeniem prawa,
4. przyznanie od organu na rzecz skarżącego z powołaniem na art. 149 § 2 p.p.s.a. sumy pieniężnej w wysokości 1000 zł (tysiąc złotych),
5. przyznanie od organu na rzecz skarżącego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu podał, że wnioskiem z dnia 3 grudnia 2018 r., skarżący zwrócił się o wypłacenie wyrównania

ekwiwalentu pieniężnego **za niewykorzystany urlop** wypoczynkowy w związku ze zwolnieniem ze służby w Policji. Pismem z dnia 14 marca 2019 r., pełnomocnik doprecyzował podanie i wniósł o przesłanie w formie elektronicznej dokumentów z akt sprawy, a także zawarł prośbę o wskazanie przyczyn zwłoki w załatwieniu sprawy i wskazanie terminu jej zakończenia.

W odpowiedzi, organ pismem z dnia 16 kwietnia 2019 r. poinformował, że wniosek o wyrównanie **ekwiwalentu za urlop** został przekazany do Wydziału Finansów KWP we W. i w przedmiotowym zakresie będzie rozpatrzony po nowelizacji przepisów ustawy o Policji.

Jednocześnie organ zaprzeczył jakoby toczyło się postępowanie w sprawie wniosku strony postępowania.

Zdaniem skarżącego, w sprawie doszło do przewlekłego prowadzenia postępowania, bowiem, na co wskazuje ugruntowane orzecznictwo sądów administracyjnych, z sytuacją taką mamy do czynienia, gdy jest ono prowadzone w sposób nieefektywny, wykonywane czynności podejmowane są w dużych odstępach czasu, cechują się pozornością powodując, że formalnie organ **nie** jest bezczynny.

Nie przesądzając rozstrzygnięcia Sądu, owo naruszenie, w ocenie skarżącego rażące, daje pełne prawo do ubiegania się o przyznanie od Organu sumy pieniężnej w wysokości 1.000 zł. Kwota ta **nie** przekracza połowy kwoty wynikającej z art. 154 § 6, w zw. z 149 § 2 p.p.s.a. i będzie stanowić formę rekompensaty dla skarżącego, który żyje w permanentnej niepewności i stresie, co do sposobu, a przede wszystkim terminu załatwienia jego sprawy.

Wskazując na powyższe ze świadomością, iż zasądzanie wnioskowanej sumy pieniężnej **nie** jest bezpośrednią konsekwencją stwierdzenia bezczynności lub przewlekłego prowadzenia postępowania, lecz uprawnieniem dyskrecyjnym sądu, a zatem możliwością, pełnomocnik skarżącej wyraził przekonanie, iż w ocenie Sądu realia rozpoznawanej sprawy zostaną uznane **za** niemożliwe do akceptacji z punktu widzenia ochrony praw strony, a wnioski skargi, **za** zasadne.

W odpowiedzi na skargę organ wniósł o oddalenie skargi w całości i zasądzenie od skarżącego kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wniosku podał, że w odpowiedzi na wniosek skarżącego z dnia 3 grudnia 2018 r. organ poinformował stronę pismem z dnia 20.12.2018 r. że w/w wniosek został

przekazany do Wydziału Finansów Komendy Wojewódzkiej Policji we W. i będzie rozpatrzony po nowelizacji przepisów ustawy o Policji.

Organ wskazał na czynności zaistniałe w sprawie:

Dnia 14.03.2019 r. Skarżący sprecyzował wniosek z dnia 03.12.2018 r. wskazując, iż dotyczy on **ekwiwalentu** pieniężnego **za niewykorzystany urlop** wypoczynkowy, **urlop** dodatkowy jak również **niewykorzystany** czas wolny przysługujący na podstawie art. 33 ust.3 ustawy o Policji.

Pismem z dnia 16.04.2019 r. Organ administracji publicznej - Komendant Miejski Policji we W. wyjaśnił, ponownie skarżącemu, iż wniosek będzie rozpatrzony po nowelizacji przepisów ustawy o Policji. Natomiast w dniu 18.04.2019 r. zostało przez skarżącego złożone ponaglenie na niezafatwienie w terminie sprawy o wypłatę wyrównania **ekwiwalentu** pieniężnego **za niewykorzystany urlop** wypoczynkowy, **urlop** dodatkowy jak również **niewykorzystany** czas wolny przysługujący na podstawie art. 33 ust.3 ustawy o Policji.

W/w pismo zostało przekazane zgodnie z właściwością. Pismem z dnia 07.05.2019 r. organ rozpatrujący ponaglenie wyjaśnił, iż z uwagi na utratę mocy przepisu art 115a ustawy o Policji, brak jest obecnie podstawy prawnej określającej sposób wyliczenia wysokości należnego **ekwiwalentu za niewykorzystany urlop** a tym samym ustalenia wyrównania ewentualnej kwoty **ekwiwalentu** już wypłaconego.

Skarżący 30 kwietnia 2019 r. na adres Komendy Miejskiej w O. złożył skargę na przewlekłe prowadzenie sprawy przez Organ administracji publicznej - Komendanta Miejskiego Policji we W.

Ustosunkowując się zaś do postawionego zarzutu przewlekłości postępowania, organ wyjaśnił: po zwolnieniu ze służby skarżącemu został wypłacony należny **ekwiwalent za niewykorzystany urlop** wyliczony na podstawie obowiązujących przepisów w tym art. 115a ustawy o Policji. W wyroku z dnia 30 października 2018 r. (sygn. akt K 7/15) Trybunał Konstytucyjny orzekł, że art. 115a ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji (Dz.U. z 2017 r. poz. 2067 oraz z 2018 r. poz. 106, 138, 416, 650, 730, 1039, 1544 i 1669) w zakresie, w jakim ustala wysokość **ekwiwalentu** pieniężnego **za 1 dzień niewykorzystanego urlopu** wypoczynkowego lub dodatkowego w wymiarze 1/30 części miesięcznego uposażenia, jest niezgodny z art. 66 ust. 2 w związku z art. 31 ust. 3 zdanie drugie Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

Orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego w zakresie obowiązywania prawa materialnego wywiera skutki na przyszłość, lecz w zakresie stosowania odnosi skutek retroaktywny, wsteczny, wpływając na ocenę prawną stanów faktycznych powstałych w okresie poprzedzającym wejście w życie orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego.

W art. 190 ust. 3 Konstytucji RP zawarta została zasada wyłączenia z obrotu prawnego niekonstytucyjnego przepisu ustawy od dnia wejścia w życie orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego stwierdzającego tą niekonstytucyjność.

W niniejszej sprawie utracił moc obowiązującą art 115 a ustawy o Policji, ale **nie** zostały do dnia dzisiejszego ustanowione przepisy, na podstawie których organ administracji publicznej może rozpoznać wniosek skarżącego i załatwić sprawę. Zwłaszcza, że należy pamiętać, iż zgodnie z art. 6 k.p.a. organy administracji publicznej działają na podstawie przepisów prawa. **Nie** można zatem zarzucić organowi administracji publicznej przewlekłości postępowania.

W orzecznictwie sądowoadministracyjnym, jak i w doktrynie podkreśla się, że przez pojęcie "przewlekłego prowadzenia postępowania" należy rozumieć sytuację prowadzenia postępowania w sposób nieefektywny poprzez wykonywanie czynności w dużym odstępie czasu bądź wykonywaniu czynności pozornych, powodujących, że formalnie organ **nie** jest beczynny.

Pojęcie "przewlekłość postępowania" obejmować będzie opieszale, niesprawne i nieskuteczne, działanie organu w sytuacji, gdy sprawa mogła być załatwiona w terminie krótszym, jak również nieuzasadnione przedłużanie terminu załatwienia sprawy.

W niniejszej sprawie brak jest podstawy prawnej do załatwienia wniosku skarżącego z przyczyny niezależnych od organu administracji publicznej, zatem **nie** zachodzi nieuzasadnione ani nieefektywne prowadzenie postępowania.

Wojewódzki Sąd Administracyjny zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 1 § 1 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. - Prawo o ustroju sądów administracyjnych (Dz. U. z 2018 r., poz. 2107) sądy administracyjne sprawują wymiar sprawiedliwości przez kontrolę administracji publicznej. Kontrola ta, w myśl art. 1 § 2 przywołanej ustawy, sprawowana jest pod względem zgodności z prawem, jeżeli ustawa **nie** stanowi inaczej. W myśl art. 3 § 2 pkt 8 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi – dalej p.p.s.a. (Dz. U. z 2018 r., poz. 1302 ze zm.) kontrola działalności administracji publicznej przez sądy administracyjne obejmuje orzekanie w sprawach skarg na beczynność lub przewlekłe prowadzenie postępowania w przypadkach określonych w art. 1-4a.

Stosownie zaś do art. 149 § 1 p.p.s.a. sąd uwzględniając skargę na beczynność lub przewlekłe prowadzenie postępowania zobowiązuje organ do wydania w określonym terminie aktu lub dokonania czynności lub stwierdzenia albo uznania uprawnienia lub obowiązku wynikających z przepisów prawa. Sąd ma również zgodnie z tym przepisem obowiązek stwierdzić czy beczynność lub przewlekłe prowadzenie postępowania miały miejsce z rażącym naruszeniem prawa (§ 1a).

Przewlekłość postępowania została zdefiniowana w art. 37 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (tj. Dz. U. z 2018 r., poz. 2096) dalej k.p.a. oraz art. 3 § 2 pkt 8 p.p.s.a.

W myśl art. 37 § 1 pkt 2 k.p.a. przewlekłość ma miejsce wówczas, gdy postępowanie prowadzone jest dłużej niż jest to niezbędne do załatwienia sprawy. Powołany przepis w pkt 1 stanowi zaś, że o beczynności można mówić wówczas, gdy **nie** załatwiono sprawy w terminie określonym w art. 35 lub przepisach szczególnych ani w terminie wskazanym zgodnie z art. 36 § 1.

Art. 3 § 2 pkt 8 i 9 p.p.s.a. określa przedmiotowo rodzaj spraw poddanych kontroli sądu administracyjnego w zakresie beczynności lub przewlekłości.

W doktrynie i orzecznictwie przyjmuje się, że przewlekłość w prowadzeniu postępowania nastąpi wówczas, gdy organ **nie** załatwi sprawy w terminie **nie** pozostając jednocześnie w beczynności, a podejmowane przez ten organ czynności procesowe **nie** charakteryzują się koncentracją niezbędną w świetle art. 12 k.p.a. ustanawiającego zasadę szybkości postępowania, względnie mają charakter czynności pozornych, **nie** istotnych dla merytorycznego załatwienia sprawy. Przewlekłe prowadzenie postępowania ma miejsce wówczas, gdy beczynności można skutecznie przedstawić zarzut niedochowania należytej staranności, w takim zorganizowaniu postępowania administracyjnego, by zakończyło się ono w rozsądnym terminie, względnie zarzut prowadzenia czynności pozbawionych dla sprawy jakiegokolwiek znaczenia.

Za postępowanie prowadzone przewlekłe uznać należy postępowanie prowadzone w sposób nieefektywny poprzez wykonywanie czynności w dużym odstępie czasu bądź wykonywaniu czynności pozornych, powodujących że formalnie organ **nie** jest beczynny. (J. P. Tarno, Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi. Komentarz pod redakcją R. Hausera i M. Wierzbowskiego, Warszawa 2011, str. 69-70). Pojęcie "przewlekłość postępowania" rozumiane jest jako opieszale, niesprawne i nieskuteczne działanie organu, w sytuacji, gdy sprawa mogła być zakończona w terminie krótszym. W związku z tym sąd ma obowiązek dokonać oceny czynności procesowych, analizy faktów i okoliczności zależnych od działania organów i jego pracowników oraz stanu zastoju procesowego sprawy wynikającego z zaniechania lub wadliwości działań podejmowanych przez strony lub innych uczestników postępowania (wyrok NSA z dnia 13 sierpnia 2013 r. sygn. akt II OSK 549/13, wyrok NSA z dnia 7 marca 2013 r. sygn. akt II OSK 34/13, wyrok WSA w Gliwicach z dnia 13 marca 2019 r. sygn. akt II SAB/GI 53/18).

Analiza akt administracyjnych niniejszej sprawy nie daje podstaw do uznania, że w sprawie ma miejsce przewlekłość postępowania, w rozumieniu tego pojęcia przedstawionego wyżej.

Skarżący zainicjował postępowanie wnioskiem z dnia 1 grudnia 2018 r. skierowanym do Komendanta Miejskiego Policji we W. o wypłacenie wyrównania **ekwiwalentu** pieniężnego **za niewykorzystany urlop** wypoczynkowy w związku ze zwolnieniem ze służby w Policji. Wniosek wpłynął do adresata dnia 3 grudnia 2018 r.

Naczelnik Wydziału Kadr Komendy Miejskiej Policji we W., pismem z dnia 20 grudnia 2018 r. przesłał powyższe pismo do Głównego Księgowego, Naczelnika Wydziału Finansów KWP we W. Pismem z tej samej daty powiadomił skarżącego, że jego wniosek w związku z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 30 października 2018 r. sygn. akt K 7/15 uznający, że art. 115a ustawy o Policji w zakresie, w jakim ustala wysokość **ekwiwalentu** pieniężnego **za 1 dzień urlopu** wypoczynkowego lub dodatkowego w wymiarze 1/30 części miesięcznego uposażenia, jest niezgodny z Konstytucją RP został

przekazany do Wydziału Finansów KWP we W. i będzie rozpatrzony po nowelizacji przepisów ustawy o Policji w przedmiotowym zakresie.

Pismem z dnia 14 marca 2019 r. ustanowiony przez wnioskodawcę pełnomocnik sprecyzował wniosek z dnia 1 grudnia 2018 r. w ten sposób, że dotyczy ono **ekwiwalentu** pieniężnego **za niewykorzystany urlop** wypoczynkowy, **urlop** dodatkowy jak również **niewykorzystany** czas wolny przysługujący na podstawie art. 33 ust. 3 ustawy o Policji. Zwrócił się także z prośbą o nadesłanie wskazanych dokumentów. Ostatnie zdanie tego pisma mówi: Proszę o podanie przyczyn zwłoki w załatwieniu sprawy i wskazanie terminu jej zakończenia.

Naczelnik Wydziału Kadr KMP we W., po uzyskaniu od Naczelnika Wydziału ds. Ochrony Informacji Niejawnych KWP we W. akt osobowych zainteresowanego – pismem z dnia 6 kwietnia 2019 r. przesłał pełnomocnikowi strony wnioskowane informacje. Poinformował jednocześnie, iż w chwili zwolnienia zainteresowanego ze służby **nie** toczyło się postępowanie administracyjne w sprawie wypłaty **ekwiwalentu** wypłacenie **ekwiwalentu** nastąpiło w drodze czynności materialno-technicznej, natomiast odnośnie złożonego wniosku podał, że poinformowano mocodawcę o tym, że wniosek będzie rozpoznany po nowelizacji przepisów ustawy o Policji – w związku z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 30 października 2018 r., sygn. akt K 7/15.

Pismem z dnia 17 kwietnia 2019 r. skierowanym do Komendanta Wojewódzkiego Policji we W., przesłanym drogą elektroniczną w dniu 18 kwietnia 2019 r., pełnomocnik skarżącego wniósł ponaglenie/zażalenie odnośnie załatwienia wniosku skarżącego z dnia 1 grudnia 2018 r.

W związku z powyższym pismem Komendant Miejski Policji we W. w piśmie z dnia 25 kwietnia 2019 r. przedstawił swoje stanowisko w sprawie, potwierdzając dotychczasowe stanowisko, że wniosek skarżącego zostanie rozpatrzony po nowelizacji przepisów ustawy o Policji.

Komendant Wojewódzki Policji we W. pismem z dnia 7 maja 2019 r. w odpowiedzi na ponaglenie/zażalenie z dnia 18 kwietnia 2019 r. poinformował pełnomocnika skarżącego, iż w związku z utratą mocy przepisu art. 115a ustawy o Policji, którego niekonstytucyjność stwierdził Trybunał Konstytucyjny wyrokiem z dnia 30 października 2018 r. sygn. akt K 7/15. brak jest obecnie podstawy prawnej określającej sposób wyliczenia wysokości należnego **ekwiwalentu** pieniężnego **za niewykorzystany urlop**, a tym samym ustalenia wyrównania ewentualnej kwoty **ekwiwalentu** już wypłaconego.

W związku z powyższym poinformował, że "wniosek będzie mógł zostać rozpatrzony po wprowadzeniu w życie nowelizacji przepisów ustawy o Policji, określającej nowe zasady naliczania **ekwiwalentu**."

Stanowisko Komendanta Miejskiego Policji z dnia 25 kwietnia 2019 r. zostało przesłane do wiadomości Naczelnika Wydziału Kadr KWP we W. i Głównego Księgowego Naczelnika Wydziału Finansów KWP we W.

Wnioskodawca skargę z dnia 24 kwietnia 2019 r. na przewlekłe prowadzenie postępowania do tutejszego sądu złożył w dniu 30 maja 2019 r.

Sąd mając na uwadze przedstawioną na wstępie definicję przewlekłości postępowania zawartą w art. 37 k.p.a. a także orzecznictwo sądownoadministracyjne **stwierdza, że w niniejszej sprawie nie mamy do czynienia z przewlekłością postępowania** w sprawie rozpoznania wniosku skarżącego z dnia 3 grudnia 2018 r.

Należy bowiem zauważyć, że wniosek skarżącego został "rozpatrzony" w dniu 20 grudnia 2018 r. Po pierwsze został on skierowany do właściwej komórki organu, która będzie zajmowała się ewentualną wypłatą świadczenia pieniężnego **za niewykorzystany urlop** wypoczynkowy, a jednocześnie pismem z tej samej daty, przekazany do wiadomości Wydziału Finansowego, poinformowano skarżącego, że wniosek **nie** może być aktualnie rozpoznany z uwagi na brak podstawy prawnej do jego rozpoznania z dodatkowym wskazaniem, że będzie on rozpoznany po nowelizacji przepisów ustawy o Policji w przedmiotowym zakresie.

Powyższa odpowiedź wiąże się z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 30 października 2018 r., sygn. akt K 7/15 uznającym, że art. 115a ustawy o Policji, w oparciu o który wypłacono **ekwiwalent za niewykorzystany urlop** wypoczynkowy i dodatki do **urlopu**, w dotychczasowym brzmieniu jest niezgodny z Konstytucją RP, a także faktem, że do chwili obecnej **nie** przeprowadzono nowelizacji jego przepisu.

Skarżący otrzymał również odpowiedź po sprecyzowaniu wniosku z 3 grudnia 2018 r. pismem z dnia 14 marca 2019 r. – w dniu 16 kwietnia 2019 r. i dalsze pisma w sprawie.

Należy zatem uznać, że brak jest podstaw do stwierdzenia, że organ podejmuje czynności pozorne, nieistotne dla rozstrzygnięcia sprawy, bez dochowania należytej staranności, a tym samym działa przewlekłe. Organ wykonuje czynności zgodnie z rozumieniem sytuacji powstałej po wydaniu wskazanego wyżej wyroku Trybunału Konstytucyjnego.

Mając powyższe na uwadze na podstawie art. 151 ustawy Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi orzeczono jak wyżej.

<http://orzeczenia.nsa.gov.pl/doc/83A522BE18>

I OSK 2819/19 – Wyrok

Data orzeczenia 2020-04-29

Data wpływu 2019-10-17

Sąd Naczelny Sąd Administracyjny

Sędziowie Ewa Kręcichwost – Durchowska Iwona Bogucka /przewodniczący/ Przemysław Szustakiewicz /sprawozdawca/

Symbol z opisem 6192 Funkcjonariusze Policji 659

Sygn. powiązane IV SAB/Wr 106/19

Skarżony organ Komendant Policji

Treść wyniku Uchylono zaskarżony wyrok oraz stwierdzono przewlekłe prowadzenie postępowania i zobowiązano organ do rozpoznania wniosku

SENTENCJA

Naczelny Sąd Administracyjny w składzie: Przewodniczący: Sędzia NSA Iwona Bogucka
Sędziowie: Sędzia NSA Przemysław Szustakiewicz (spr.) Sędzia del. WSA Ewa Kręcichwost-Durchowska po rozpoznaniu w dniu 29 kwietnia 2020 r. na posiedzeniu niejawnym w Izbie Ogólnoadministracyjnej skargi kasacyjnej S.S. od wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu z dnia 19 czerwca 2019 r., sygn. akt IV SAB/Wr 106/19 w sprawie ze skargi S. S. na przewlekłe prowadzenie postępowania przez Komendanta Miejskiego Policji [...] w sprawie wniosku o wypłacenie wyrównania **ekwiwalentu za niewykorzystany urlop** wypoczynkowy, **urlop** dodatkowy oraz czas wolny

1. uchyla zaskarżony wyrok;
2. stwierdza, że Komendant Miejski Policji [...] przewlekłe prowadzi postępowanie w sprawie z wniosku S. S. z dnia 3 grudnia 2018 r.;
3. zobowiązuje Komendanta Miejskiego Policji [...] do rozpoznania wniosku S. S. z dnia 3 grudnia 2018 r. w terminie 30 dni od otrzymania odpisu prawomocnego wyroku wraz z aktami sprawy;
4. stwierdza, że przewlekłe prowadzenie postępowania przez Komendanta Miejskiego Policji [...] **nie** ma miejsca z rażącym naruszeniem prawa;
5. w pozostałym zakresie oddala skargę;
6. zasądza od Komendanta Miejskiego Policji [...] na rzecz S. S. kwotę 720 (siedemset dwadzieścia) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania